

TEMNÝ VINOHRAD

Bruno, Chef de police
na stopě dalšího zločinu

Martin Walker

DOKOŘÁN

TEMNÝ VINOHRAD

Bruno, Chef de police na stopě dalšího zločinu

Martin Walker

DOKOŘÁN

Tiráž

Martin Walker

Temný vinohrad. Bruno, Chef de police na stopě dalšího zločinu

Copyright © Walker and Watson Ltd 2009

Translation © Jan Klíma, 2012

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována a rozšiřována jakýmkoli způsobem bez předchozího písemného svolení nakladatele.

Druhé vydání v českém jazyce (první elektronické).

Z anglického originálu The Dark Vineyard přeložil Jan Klíma.

Redakce Klára Soukupová.

Obálka David Greguš.

Sazba Jindřich Hoch (pdf).

Odpočívá redaktorka elektronické verze Tereza Hřibová.

Konverze do elektronické verze Tomáš Zeman.

Vydalo v roce 2013 nakladatelství

Dokořán, s. r. o., Holečková 9, Praha 5,

dokoran@dokoran.cz, <http://www.dokoran.cz>

(636. publikace, 120. elektronická, pdf;

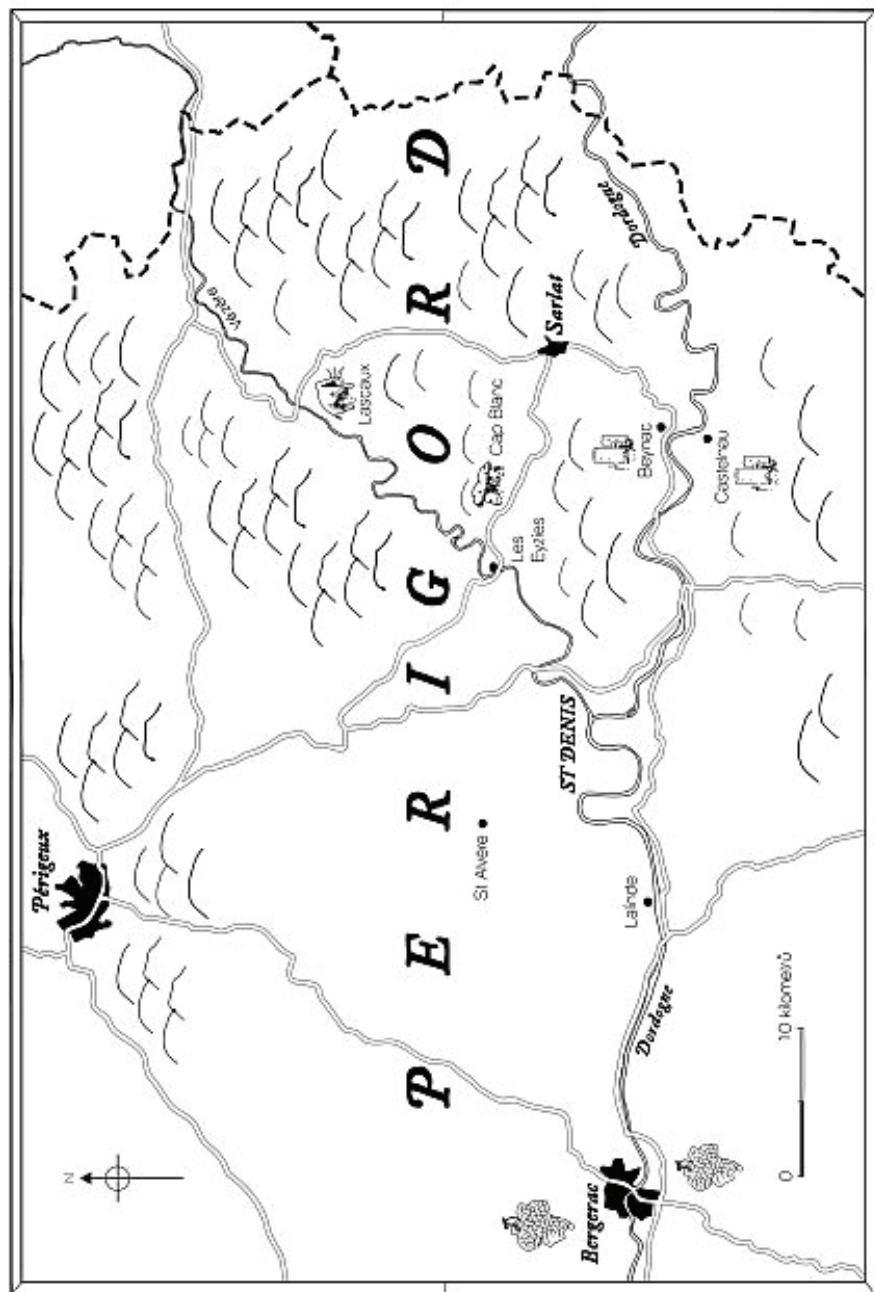
637. publikace, 121. elektronická, epub;

638. publikace, 122. elektronická, mobi).

ISBN 978-80-7363-582-4 (pdf)

ISBN 978-80-7363-583-1 (epub)

ISBN 978-80-7363-584-8 (mobi)

Obsah

Tiráž	Kapitola 22
Perigord	Kapitola 23
Obsah	Kapitola 24
Kapitola 1	Kapitola 25
Kapitola 2	Kapitola 26
Kapitola 3	Kapitola 27
Kapitola 4	Kapitola 28
Kapitola 5	Kapitola 29
Kapitola 6	Kapitola 30
Kapitola 7	Kapitola 31
Kapitola 8	Kapitola 32
Kapitola 9	Kapitola 33
Kapitola 10	Kapitola 34
Kapitola 11	Kapitola 35
Kapitola 12	Kapitola 36
Kapitola 13	Kapitola 37
Kapitola 14	Kapitola 38
Kapitola 15	Kapitola 39
Kapitola 16	Kapitola 40
Kapitola 17	Kapitola 41
Kapitola 18	Kapitola 42
Kapitola 19	Kapitola 43
Kapitola 20	O autorovi
Kapitola 21	

BARONOVİ

Poděkování

Tato kniha je autorovou fikcí, všechny události a osoby jsou smyšlené. Ale stejně jako první román o Brunovi by ani tento nevznikl, nebýt laskavosti a šlechtnosti obyvatel Périgordu a toho nádherného životního stylu, který oni a jejich předkové kultivují už tisíce let. Mnozí z nich se stali mými dobrými přáteli a zaslouží si, abych je zde jmenoval. Baron, Raymond, Pierrot, René a personál neocenitelné vinotéky Julienu de Savignac společným úsilím zázračně pozvedli moje znalosti o víně a obchodování s ním. Také mi vysvětlili, jak obtížné je v městečcích venkovské Francie najít práci a začít investovat a jak těžké volby jsou s tím spojené. Michael a Gabrielle Merchezovi, kteří byli oba zvoleni do městské rady za zelené, mě poučili o problémech politiky životního prostředí a o přežívajících místních komunách. Chtěl bych také zdůraznit, že příznivci zelených, které znám, jsou vesměs příliš rozumní na to, aby cokoliv podpálili. Moje první čtenářky, manželka Julia a dcery Kate a Fanny, mi velmi pomohly a náš baset nás trvale zásobuje novými přáteli. Konečnou podobu této knize daly stejně jako v případě prvního příběhu o Brunovi Jane a Caroline Woodovy s vydatnou pomocí Jonathana Segala a jsem jim za to vděčný.

kapitola 1

Vzdálené ječení sirény na střeše *Mairie* rozbilo ticho francouzské letní noci. Do svítání zbývala ještě celá hodina, ale Bruno Courrèges už byl vzhůru. Přemýšlel o ženě, která ještě nedávno spávala v jeho posteli, a přemítal, co všechno by mohlo být, kdyby... Na okamžik strnul, paralyzován tím pronikavým zvukem, který v minulosti tolikrát přinášel nějakou osudovou zprávu. Siréna z *Mairie* – radnice – sdělovala jeho sousedům v malém městečku St Denis, že je válka, pak že došlo k invazi, že přišla svoboda a že je mír. Tatáž siréna také oznamovala každý den poledne a její kolísavé vytí svolávalo dobrovolný hasičský sbor do akce. Protože byl jediný městský policista v St Denis, mimořádné události s železnou pravidelností vyžadovaly jeho přítomnost. Dneska ho ale siréna vytrhla z pochmurných myšlenek, takže téměř s vděčností vyklouzl zpod zmuchlané přikrývky.

Když během oblékání posnídal jen pár hltů mléka z krabice, zazvonil mu mobil. Volal Albert, jeden ze dvou profesionálů, kteří vedli místní sbor *pompier*s: byl už s celým nočním týmem v hasičském voze na cestě k ohni.

„Velký požár na staré cestě do St Chamassy,“ oznamoval naléhavě. „Je to nahoře na kopci, těsně před zatáčkou na St Cyprien. Stodola a velké pole. Touhle roční dobou může zafoukat vítr a oheň se rozšíří kilometry daleko.“

„Už jedu,“ řekl Bruno a zavřel oči, aby si vybavil mapu rozlehlého okolí St Denis, kterou měl vrytou do paměti. Skládala se ze silniček, po nichž patroloval, osamělých domů i mrňavých vesniček, které navštěvoval, a farem s hejny hus, koz a prasat, které z téhle oblasti dělaly gastronomické srdce Francie. Celé tohle území, kde lovil a kde po dešti sbíral houby, znal tak detailně, jako zná každá žena svůj obličej.

„Žádné oběti nejsou hlášeny,“ slyšel Albertův hlas v mobilu zaklíněném mezi ramenem a uchem, zatímco se snažil pozapínat knoflíčky u košile. „Ale až to povíš starostovi, tak to raději ohlas v nemocnici. Volám Les Eyzies a St Cyprien, aby nám přijeli pomoci. Mohl by ses zastavit u nás na stanici a zajistit, aby přivezli rezervní cisternu s vodou? V nejhorším ji můžeš přivést ty sám. Budeme potřebovat spoustu vody... Tak už utíkej. Uvidíme se na místě.“

„Nebude potřeba evakuace? Je tam poblíž pár statků. Čtyři nebo pět.“

„Zatím nevím, ale požádej starostu, ať se v tom angažuje. Měl by těm lidem zavolat a varovat je. A měli bychom nechat vysílat varování *Radiem Périgord*.“

Bruno se tiše modlil, aby jeho staříčká dodávka naskočila napoprvé. Rychle nasypal krmení psovi, kuřata nechal, ať se nakrmí sama, a utíkal k autu. Auto si zřejmě uvědomilo vážnost situace a naskočilo hned. Řídil jednou rukou, druhou stiskl tlačítko zkrácené volby na starostu a pak na doktora. Oba dva už byli vzhůru, protože je vzbudila siréna. Když se blížil k četnické stanici, v domech kolem už se svítilo a město se probouzelo. Prikázal Julesovi, který měl noční službu, aby zavolal do *Radia Périgord* a poslal muže nahoru k ohni uzavřít silnici. Když nastupoval opět do auta, z malých kasáren vyběhl kapitán Duroc a v běhu si natahoval sako. Bruno nechal na Julesovi, aby mu vysvětlil situaci. V požární zbrojnici Ahmed a Fabien zápasili s vlekem na cisterny. Pak přiběhli další dobrovolníci, kterých bylo dost na to, aby obsadili nákladní a doprovodná vozidla. Bruno pokračoval v jízdě tak rychle, jak jen to jeho dodávka svedla, modré světlo na střeše vozu blikalo a za zády mu stále ještě do noci ječela siréna.

Když se dostal na otevřenou silnici, která vedla podél tratě na Sarlat, uviděl růžovou září v kopcích před sebou. Bruno se otrásl – oheň ho děsil. Vždycky z něj měl respekt, ale po tom, co během balkánské války vytahoval francouzské vojáky z hořícího obrněného transportéru, se respekt začal nápadně podobat strachu. Na levé paži byly do teď vidět jizvy po spáleninách. V zásuvce nočního stolku měl *Croix de Guerre*, který mu vláda udělila po dlouhém dohadování s byrokraty, zda je možné bosenskou mírovou misi považovat za válku.

Pak začal přemýšlet, jestli má v pestré zmeti věcí vzadu v dodávce něco, co by mu posloužilo jako ochranný oděv. Vzpomněl si na rukavice a lovecké boty. V lovecké bundě měl také kšiltovku a ve sportovní tašce byla láhev vody a plavecké brýle. Nejspíš tam někde má i rezervní košili na tenis, tu by mohl namočit do vody a dýchat přes ni. Vůz se namáhavě šplhal nahoru a Bruno tiskl plynový pedál stále níž. Znal tahle místa docela dobře, ale marně si lámal hlavu, kde může být takhle vysoko v kopcích, kde půda není vhodná k farmaření, kus rovné země se stodolou. Byl to tady samý les a hubené pastviny, pár polorozpadlých kamenných *bories* pro pastevce ovcí a vysoká telekomunikační věž.

Jakmile Bruno zatočil na náhorní plošinu, ukázalo se nad korunami stromů noční nebe pulzující rudou září. Znova se zachvěl, když si uvědomil, jak suché tohle léto je. Voda v řekách je dokonce tak nízko, že kanoisté musí kličkovat, aby našli hlubší místa, kudy by řeku sjeli. Ucítil pach spáleniny a automaticky zpomalil. Pak zjistil, že část blikající záře pochází od otáčivého světla na Albertově hasičském voze. Zaparkoval mimo silnici, obul si vysoké boty, navlékl rukavice a kšiltovku, váhavě se zadíval na plavecké brýle a pak je strčil do kapsy. Nakonec nalil vodu na tenisovou košili a utíkal po silnici ke dvěma hasičům, jejichž siluety s hadicemi v rukou se rýsovaly proti plamenům.

„Nebyla to stodola, jenom velká dřevěná kůlna,“ křičel Albert na Bruna, aby přehlušil praskání ohně a hluk motoru cisterny. „Už nešla zachránit.“ Natáhl se do vozu a podal Brunovi těžkou žlutou hasičskou bundu. Pak mrkl na Brunovy boty a souhlasně přikývl.

„Mohlo to dopadnout mnohem hůř. Přijeli jsme včas, takže se oheň nedostal do lesa. Ale kůlna vzala zaskvě. Stejně jako to, co tady rostlo na poli.“

Za nimi na silnici se objevila další oranžová světla, to dorazil Ahmed s druhým hasičským vozem s cisternou. Modré blikání ohlásilo příjezd četníků. Albert začal obvolávat sousední hasičské sbory, že nemusí jezdit.

„Nikde nikdo?“ zeptal se Bruno, když Albert domluvil. Albert zavrtěl hlavou a odklusal, aby navigoval druhý hasičský vůz. „Jak ses o tom ohni dozvěděl?“ zakřičel za ním Bruno.

„Anonymní volání z automatu v Coux,“ zavolal Albert přes rameno.

Bruno se snažil zkoncentrovat. Pokud si pamatoval, po obou stranách silnice byl hustý les, na místě, kde stál, byl však les vykácen a nově vypadající prašná cesta se stáčela na pole a pastvinu, které teď hořely nízkým, ale houževnatým ohněm. Cítil ve tváři lehký větřík, který vál směrem k lesu, kde teď *pompriers* kropili keře, aby oheň neměl potravu. Nejvíce hořely zbytky kůlny, která stála uprostřed zuhelnatělého pole.

Bruno na něco šlápl a podíval se na zem. Ležel tam malý kovový praporek, jaký užívají farmáři k označení řádků osetých určitým semenem. Zdvihl praporek a ve světle cisterny přečetl: *Agricolae Sech G71*. Nic mu to neříkalo, ale strčil značku do kapsy. Za jeho zády se ozval křik. Bruno se otočil a uviděl další žluté postavy, jak bojují s druhou hadicí, která sebou šhubala, jak z ní začal tryskat mohutný proud vody mířící na hranici lesa.

„Necítíš tu divný pach?“ vynořil se náhle vedle Bruna Albert. „Pojď se mnou, tudy.“

Vedl Bruna po stále ještě doutnajícím popelu kolem zbytků stěn kůlny, dokud nebyli chráněni před větrem. Uvnitř kůlny bylo vidět těžko identifikovatelné zbytky zařízení – kovový stůl byl pořád ještě dost horký na to, aby se zasyčením odpařoval kapky vody stékající ze střechy. Na stole byly zuhelnatělé zbytky jakéhosi přístroje. Do nebe trčely dva ohořelé stropní trámy, teď usazené na vršku čehosi, co mohla být kartotéka. Bruno si uvědomil pach spálených plastů a gumy a ještě něčeho.

„Benzin?“ zeptal se.

„Já myslím, že ano. Pošleme pár vzorků do laboratoře v Bordeaux. Ale vsadím se, že ten oheň někdo založil. Když popojdeš na konec toho pole, ucítíš ho taky. Někdo byl pěkně důkladný – pole, kůlna, vzal všechno jedním vrzem... Je to práce spíš pro tebe než pro mě.“

„Jestli jde o žháře, je to práce pro *Police Nationale*“, namítl Bruno. Což znamená zajet do Coux a zapečetit tam telefonní budku, aby z ní mohli sejmout otisky prstů.

„Jestli jde o žháře, co pálí úrodu na poli“, řekl Albert, „je to někdo místní. Nějaká hádka mezi farmáři. Nebo někdo chodil někomu za ženou. V tom případě nebude mít *Police Nationale* poněti, kde začít.“

Bruno přikývl, pohled upřený na zbytky zařízení kůlny. „Nepřipadá ti to trochu divné, Alberte? Už jsi někdy viděl kartotéku a kancelářské zařízení ve venkovské kůlně uprostřed polí?“

„To tedy ne. Možná to na tom stole byl počítač. Jenomže tady nahore není elektřina. Starý psací stroj?“

Bruno se otočil a vydal se směrem, kde končil ohořelý porost na poli, když vtom se ozvala exploze. Otočil se, do tváře ho uhodila horká vlna a v záblesku světla viděl, jak Albert klesl na kolena mezi trosky kůlny, které teď hořely jasným plamenem.

Bruno se rozběhl zpět s lokty před obličejem, aby se chránil před sálavým žářem. Přemohl děs z plamenů, které se na něj dychtivě vrhly, popadl bezvládné tělo náčelníka hasičů za límec bundy a táhl ho ven. Albertovy bezvládné nohy ryly patami bot čáru do žhavého popelu a kalhoty na něm hořely. Jakmile byli bezpečně venku, Bruno přehodil ohnivzdornou bundu přes Albertovy nohy a zdusil hořící kalhoty. To už k nim doběhlo několik hasičů a oba je z kropili pěnou z ručních hasicích přístrojů.

Ahmed odtáhl Bruna stranou a posvítíl mu baterkou do tváře. „Jsi v pořádku?“ Ostatní se věnovali Albertovi. Bruno přikývl, trochu roztřeseně se postavil a setřásal ze sebe pěnu.

„Trochu mě to ožehlo, ale nic to není. Díky té bundě, co mi Albert dal. Co to tam sakra bouchlo?“

„Tlaková nádoba... Plechovka s barvou nebo petrolejem. Žháří nechávají na místě činu prázdný barel od benzínu a zašroubují uzávěr. Když se dost ohřeje, bouchne to jako bomba.“ Ahmed pokrčil rameny. „Takhle blízko neměl Albert chodit. Byli bychom to ještě kropili, ale museli jsme nejdřív zvládnout čelo ohně, aby nechytl les.“

„Je to moje chyba,“ řekl Bruno. „Ptal jsem se ho, co to tam uvnitř mohlo být za zařízení. Jak je na tom?“

Hasiči pomohli svému šéfovi na nohy. Aby se probral, třepal hlavou, až mu z helmy a bundy odlétaly chuchvalce pěny. „Jednou na tu svou pitomost doplatím,“ zamumlal. „Nějaký sajrajt mě praštil do ucha.“ Sáhl si rukou k uchu, a když se na ni podíval, byla od krve. Jeden z hasičů mu podal láhev vody a Albert se dychtivě napil, pak si odplivl, podíval se na Bruna a zavrtěl hlavou. „Díky!“ zamumlal a podal Brunovi láhev. Ruka s lahví se mu třásla. A moje se třese taky, všiml si Bruno.

„Co ty nohy?“ zeptal se Bruno. Hlas měl nakřáplý a hrdlo ho bolelo. Vzpomněl si na pach benzínu a rozhořčeně si uvědomil, že oheň někdo založil. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

„Celkem v pohodě. Mám nehořlavé podvlékačky. Jako piloti formule jedna.“ Mluvil překotně, hlas měl posazený výš, jak mu v krvi proudil adrenalin. „Jsem v pořádku, jenom trochu otřesený od té rány do hlavy... Až to tady skončí, zajdu si na kliniku. Aby mě prohlédli. A ty bys měl taky.“

„Je to předpis,“ podotkl Ahmed. „Jakmile bylo třeba vás pokropit pěnou, musíte se nechat oba vyšetřit.“

Za jejich zády se ozval křik a přiběhl jeden z hasičů.

„Šéfe, je sem zavedená voda. Policajti zrovna vrazili do hydrantu.“

Albert se podíval na Bruna a obrátil oči k nebi. „To je zřejmé poprvé, co kapitán Duroc něco objevil, a to ještě jen díky tomu, že do toho narazil.“

Vydali se zpátky k silnici, kde z poškozeného hydrantu stříkal gejzír vody. Fabien cosi kutil s velkým hasákem ve světle jediného zbývajícího reflektoru policejního vozu. Za ním bylo slyšet, jak kapitán Duroc vztekle křičí na své muže. Fabien naposledy pootočil hasákem a voda přestala stříkat.

„Teď ji můžeme použít,“ řekl. „Není tu moc velký tlak, ale na kropení žhavého popela to bude stačit.“

„Kam ta roura vede? Proč ji nemám na mapě?“ rozčiloval se Albert s kapesníkem přitisknutým na zkrvavené ucho.

„Vypadá to, že vede od vodárenské věže k telekomunikační. Ta patří ministerstvu obrany, takže tam mají strážní stanoviště,“ řekl Fabien. „A tenhle hydrant tady je, protože odsud vede další potrubí nahoru k té kůlně a do polí... Podle mě tady mají cosi jako zavlažovací systém.“

„Zavlažování? Tady?“ vrtěl Albert hlavou. „Někdo má zřejmě víc peněz než rozumu.“

„To je paradox. Shoří zrovna to pole, které má vlastní rozvod vody,“ řekl Bruno. „Už jsi někdy slyšel o *Agricolae*?“ Sáhł do kapsy a ukázal kovový praporek, který našel na zemi.

„Ne, neslyšel. Možná je to nějaké pokusné osivo. Ale nikdy jsem neslyšel, že by tady nahoře někdo něco pěstoval.“

Vrátili se k cisterně, kde u kraje silnice trpělivě čekal postarší pán, starosta St Denis Gérard Mangin. Za ním se táhla řádka zaparkovaných vozů – to se místní přijeli podívat na ten rozruch. Starosta jim vykročil vstříc a potřásl si s Albertem a Brunem rukou. Ozářil je blesk fotoaparátu. Phillipe Delaron musel zaznamenat scénu pro místní noviny.

„Nic strašného,“ řekl Albert. „Požár je zlikvidovaný a vypadá to, že nikdo nebyl zraněn. Dokonce ani já ne, díky tady Brunovi... Jedna kůlna, co lehla popelem, jedno vypálené pole a poškozený hydrant. Mám ale podezření, že požár nevznikl jen tak. Nicméně musíme počkat, co řekne laboratoř.“

„Vy si myslíte, že ten požár někdo založil?“

„Vypadá to tak, *Monsieur le Maire*. Myslím si, že tu explozi, kterou jste všichni viděli, měl na svědomí prázdný kanistr od benzínu. Ale musíme počkat a uvidíme. Ať to bylo, co bylo, mohlo to někoho zabít. Například mě, kdyby mě Bruno neodtáhnul.“

„Netušil jsem, že to bylo tak vážné,“ poznamenal starosta.

„Tak já půjdu dohlédnout, aby se moji hoši vrátili na stanici,“ řekl Albert. „Pak musíme na prohlídku. Ale nejdřív mi, Bruno, prosím vrať tu bundu. Tyhle věci stojí majlant.“

„Ať to stojí, kolik chce, vyplatí se,“ řekl Bruno, svlékl si bundu a smetl z ní pěnu. Pak se otočil zpátky na starostu. „Tenhle požár není jen tak. To pole má vlastní přívod vody a vypadá to, že v té kůlně bylo kancelářské zařízení. Nic z toho by člověk nečekal u opuštěného zastrčeného políčka v kopcích. Budu muset informovat vlastníka půdy, nejspíš taky pojišťovnu a tak dále.“

„Už jste o tom mluvil s četníky?“

„Zatím ne. Kapitán Duroc je poněkud zaneprázdněn škodou na jejich vozidle. Najeli do hydrantu.“

„Ano, viděl jsem to.“ Rozednilo se natolik, že Bruno viděl, jak se starosta usmívá. „Takže to vypadá, že tady došlo k trestnému činu.“

„Přesně tak. A to znamená *Police Nationale*, ne četníky. Možná sem budou chtít poslat i svoje techniky.“

Bruno se vydal k řadě zaparkovaných aut a hloučku místních, aby jim řekl, že nehrozí žádné nebezpečí, show skončila a ať laskavě zmizí s těmi auty, aby mohly odjet hasičské vozy. Hromotluk Stéphane, majitel mléčné farmy a kamarád z loveckého klubu tu postával se svou hezkou dcerou Dominique. Jejich statek byl hned pod kopcem, takže by to odnesl první, kdyby se oheň rozšířil. Touhle dobou by normálně začínali dojít krávy. Bruno odmítl mávnutím ruky jeho otázky a přiměl většinu přítomných k odjezdu. Pak se vydal za kapitánem Durocem, aby zařídil zajištění telefonní budky v Coux. Bylo chvíli po šesté. Fauquetova kavárnička bude už otevřená a Bruno nutně potřeboval snídani.

Vydal se ke dvěma dobře známým autům: postaršímu Citroënu DS a ještě staršímu *Deux-Chevaux*, modelu, jehož řada měla počátek už ve třicátých letech. Jeho přítel Baron, průmyslník na odpočinku, jehož štíhlá postava neprozrazovala pokročilý věk, se opíral o svůj vůz. Vedle něj stála Pamela, majitelka místního penzionu, které většina lidí v St Denis přezdívala „bláznivá Angličanka“. Bruno ty dva seznámil při tenisové čtyřhře, při níž jim Pamela s přítelkyní daly pěkně na frak.

„Baron mi musel zavolat. Vůbec jsem sirénu neslyšela,“ řekla Pamela, pohledná žena s tak výraznými rysy, že se vymykaly kon-

venční kráse. Měla na sobě obnošený anglický kabátek z voskového plátna, který byl teď ve Francii v módě, a přes hlavu značkový šátek Hermès. Ať už stála, šla, nebo seděla na koni, Bruno si byl jistý, že by ji poznal na dálku – podle vzpřímených zad a hrdého držení hlavy, podle sebevědomého kroku ženy, která je spokojena sama se sebou.

„Kde máte koně?“ zeptal se Bruno a naklonil se k ní, aby ji políbil na tváře. Se smíchem ucukla.

„Promiňte, Bruno. Normálně se mi tahle francouzská líbací obseze líbí, ale přílišně páchnete a vypadáte ještě hůř. Čpí z vás spálená vlna a asi ta děsná pěna na kalhotách. A taky mám dojem, že jste přišel o obočí. Ale nevím to jistě, protože máte obličej samou sazi.“

„Obočí je v pořádku,“ řekl Bruno, když přes něj přešel prstem. Bylo tuhé jako vousy na bradě.

„Nepřijela jsem na koni, protože jsem se bála, že by ho oheň mohl vyplašit. Jsem tu, jenom abych se ujistila, že nás nebudete muset evakuovat.“

„Co to tady vlastně hořelo?“ zeptal se Baron. „Myslel jsem, že tyhle kopce znám jako svoje boty, ale netušil jsem, že tu je nějaké stavení.“

„Ani já ne,“ ujistil ho Bruno. „Je tam mýtina a cesta, která se stáčí k poli, takže odtud není vidět... Potřebuju se nasnídat. Uvidíme se u Fauqueta?“

„Fajn,“ řekl Baron. „Už je moc pozdě, abych šel spát. Pamelu, můžeme vás pozvat? Pokud ovšem nedáte přednost svým anglickým křížovkám.“

„Milý Barone, ujišťuju vás, že jste zábavnější než i ta nejzábavnější křížovka. Ale řekla bych, že Bruno se bude nejdřív potřebovat umýt a že by se měl převléknout.“ Po detailnějším pohledu na Brunův zevnějšek dodala: „A ty kalhoty bude nejlepší vyhodit. Doufám, že vám město koupí novou uniformu.“

Vedle nich se ozvalo dvojí zahoukání. Z okénka požární cisterny se vyklonil Ahmed. „Bruno, pojedte! Musíte s Albertem do špitálu, abyste se nechal se prohlédnout. Je to předpis.“